

Sygn. akt VIII Ka 569/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie: Przewodniczący: SSO Marzanna Chojnowska- spr

SSO Irena Rybska

SSO Dorota Niewińska

Protokolant : Aneta Chardziejko

W obecności prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Marka Moskala

po rozpoznaniu w dniu 1.10. 2013 r. sprawy

1. Ł. P. (1)

oskarżonego o czyny z art. 62ust.2 i 63 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. Ł. P. (2)

oskarżonego o czyn z art. 56ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2013 r.

sygn. akt. VII K 19 /13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. P. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 71 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku zobowiązuje go do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i przepis ten przyjmuje za podstawę prawną oddania oskarżonego pod dozór kuratora.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Kosztami postępowania odwoławczego w części dotyczącej oskarżonego Ł. P. (2) obciąża Skarb Państwa.

IV. Zwalnia oskarżonego Ł. P. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji.

UZASADNIENIE

Ł. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 17 lipca 2012 roku w (...)przy ul. (...)wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 698,7 g,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w dniu 07 sierpnia 2012 roku w (...)w zajmowanym przez siebie mieszkaniu przy ul. (...)wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1196,23 g,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w dniu 07 sierpnia 2012 roku w (...)w zajmowanym przez siebie mieszkaniu przy ul. (...)wbrew przepisom ustawy uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste mogących dostarczyć znaczne ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości około 1760 g,

tj. o czyn z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ł. P. (2) został oskarżony o to, że:

IV. w nieustalonym dniu lipca 2012 roku w (...)uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 698,7 g. w ten sposób, że zapakował w/wymienione środki odurzające w worki foliowe,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VII K 19/13:

I. Oskarżonego Ł. P. (1) uznał za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyny opisane w punktach I. i II., na mocy art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego, a na mocy art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie III., na mocy art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. Na mocy art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego Ł. P. (1) karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu Ł. P. (1) tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora.

IV. Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Ł. P. (1) karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując iż wysokość jednej stawki równa jest kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

V. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu Ł. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7.08.2012 roku do dnia 7.11.2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny.

VI. Oskarżonego Ł. P. (2) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu.

VII. Zasadził od oskarżonego Ł. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 800 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w części, tj. w kwocie 1200 złotych; w pozostałej części zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych obciążając tymi kosztami oraz kosztami w części uniewinniającej Skarb Państwa.

Powyższy wyrok na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył prokurator w całości na niekorzyść oskarżonego Ł. P. (2) oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego Ł. P. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż oskarżony Ł. P. (2) nie popełnił zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tymczasem gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie

materiału dowodowego poczyniona z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zgodnie z zasadami logicznego rozumowania prowadzi do odmiennych wniosków;

II. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych Ł. P. (1), zarówno jednostkowych, jak i kary łącznej, polegającą na wymierzeniu mu za czyn I i II aktu oskarżenia w warunkach art. 91 § 1 k.k. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn III aktu oskarżenia kary 1 roku pozbawienia wolności oraz wymierzenie mu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności a następnie warunkowe zawieszenie jej wykonania, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, postawa Ł. P. (1), względ na cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego – przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu Ł. P. (1) surowszych kar jednostkowych i surowszej kary łącznej;

a w przypadku nie podzielenia argumentów z pkt. II:

III. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na wymierzeniu oskarżonemu Ł. P. (1) za przypisane mu czyny kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i zaniechania zobowiązania oskarżonego do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz nie wskazanie powyższego przepisu jako podstawy orzeczonego dozoru.

W oparciu o podniesione zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o:

I. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł. P. (2) i przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku;

II. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie kary łącznej orzeczonej wobec Ł. P. (1) i wymierzenie mu za czyny I i II aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn III aktu oskarżenia kary 2 lat pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonej kary grzywny;

a w przypadku nie podzielenia argumentacji z pkt. II:

III. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego Ł. P. (1) do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz wskazanie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jako podstawy orzeczenia dozoru.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja jest o tyle zasadna, że skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie Ł. P. (1) na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz przyjęcie tego przepisu za podstawę prawną oddania oskarżonego pod dozór kuratora. W pozostałym zakresie jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza skarżonego wyroku, w kontekście podniesionych zarzutów apelacyjnych, nie wykazała by było ono dotknięte błędem w ustaleniach faktycznych, które to uchybienie mogłoby rzutować na treść rozstrzygnięcia co do uniewinnienia Ł. P. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu ani odznaczało się rażąco niewspółmiernością kar wymierzonych Ł. P. (1). Sąd I instancji dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów, ocenił je zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich

dopuszczył się sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 września 2012 roku w sprawie sygn. akt II AKa 329/12, Lex 1217695). Zdaniem Sądu odwoławczego skarżący nie podaje jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji, wskazuje jedynie, iż prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do uznania, iż Ł. P. (2) dopuścił się zarzucanego mu czynu. Ze stanowiskiem prokuratora zgodzić się nie sposób.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób prawidłowy uznał, że sam fakt ujawnienia na torbach foliowych znalezionych w plecaku Ł. P. (1) odcisków palców Ł. P. (2) nie może dowodzić tego, że uczestniczył on w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Zaznaczyć trzeba, że uczestniczenie w obrocie polega na odpłatnym albo nieodpłatnym przyjęciu środków odurzających lub substancji psychotropowych bądź słomy makowej, w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, która nie jest ich konsumentem (por. B. Kurzępa, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii, Komentarz, LexisNexis 2013, str. 370). Zgodnie z aktem oskarżenia Ł. P. (2) miał uczestniczyć w obrocie środkami odurzającymi poprzez ich zapakowanie w worki foliowe. Co jednak istotne, brak jest jakichkolwiek dowodów przemawiających za uznaniem, że oskarżony zachował się w wyżej opisany sposób.

Należy stanowczo podkreślić, iż ze sporządzonych na potrzeby niniejszej sprawy opinii z zakresu badań wizualizacji śladów daktyloskopijnych (k. 124 – 126) i z badań w zakresie identyfikacji daktyloskopijnej (k. 221 – 223) wynika tyle i tylko tyle, że oskarżony dotykał wszystkich trzech toreb, w których następnie ujawniono środki odurzające. Taki też wniosek wynika z informacji uzyskanych w dniu 10 kwietnia 2013 roku od autora w/wymienionych opinii. M. S. przesłuchiwany przed Sądem wskazał mianowicie, że odciski Ł. P. (2) były w różnych miejscach na torbie foliowej, więc nie mógł to być jednorazowy kontakt i przypadkowe dotknięcie. Zdaniem eksperta daktyloskopii odciski wskazują na to, że oskarżony musiał trzymać te worki całą dłonią, aczkolwiek nie da się dokładnie określić sposobu ich trzymania (k. 304v – 305).

Co jednak istotne, powyższe dowody nie wskazują czasu i okoliczności, w jakich Ł. P. (2) dotykał foliowe torby. Jak słusznie spostrzegł to Sąd I instancji, w oparciu o zebrane dowody nie da się nawet ustalić, czy w tym momencie przedmiotowe torby zawierały marihuanę, czy też były puste. Tym samym twierdzenia skarżącego, że oskarżony pakował do nich środki odurzające są całkowicie dowolne i zbyt daleko idące, a tym samym nie mogły w żaden sposób podważyć prawidłowych ustaleń Sądu orzekającego w tym zakresie.

Uwzględniając zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zgodzić się trzeba z Sądem I instancji, że sam fakt ujawnienia odcisków palców Ł. P. (2) na torbach foliowych, w których następnie ujawniono środki odurzające nie jest wystarczający do uznania, że to właśnie on zapakował marihuanę do tych toreb, a tym samym uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi. W szczególności nie sposób poczynić takich ustaleń li tylko na podstawie tego, że oskarżony w dniu 06 czerwca 2008 roku został zatrzymany za posiadanie środków odurzających (k. 139). W tym kontekście zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji prokuratora w znaczącym zakresie stanowi gołosłowną polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy i dlatego też nie mógł zostać uwzględniony.

Ponadto należy z całą stanowczością podkreślić, iż skarżący w żaden merytoryczny sposób nie wykazał, aby rozumowanie Sądu Rejonowego odnośnie oceny wyjaśnień Ł. P. (1) było nieprawidłowe. W ocenie Sądu odwoławczego właśnie zasady doświadczenia życiowego wskazują, że zachowanie Ł. P. (1) było jak najbardziej racjonalne i zupełnie nie budzące zdziwienia zwłaszcza w środowisku, w którym się obracał. Natomiast wysnuwanie z treści opinii biegłego, który co istotne wskazał, że zabezpieczone ślady mogły powstać od przewracania paczki w dłoniach, a na wewnętrznej stronie torebki nie było śladów palców (k. 305), że Ł. P. (2) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego jest nieprawidłową i nie znajdującą żadnych dowodów na jej potwierdzenie hipotezą, która nie może stanowić podstawy skazania.

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec Ł. P. (1) kary stwierdzić należy, iż jest on całkowicie bezzasadny. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd I

instancji miał na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru tak kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa, jak i kary łącznej. W szczególności przy wymiarze kar jednostkowych Sąd I instancji uwzględnił nie tylko okoliczności łagodzące (młody wiek Ł. P. (1), ostateczne przyznanie się do popełnienia wszystkich trzech przestępstw, dotychczasową niekaralność oskarżonego, zachowanie po popełnieniu przestępstwa – podjęcie terapii w Ośrodku (...) dla (...) i Dorosłych w (...), nauki w Zaocznej Policealnej Szkole (...) w (...), zatrudnienia u prywatnego przedsiębiorcy), ale również obciążające, o których mowa w uzasadnieniu apelacji (wysoką społeczną szkodliwość popełnionych czynów związaną przede wszystkim z ilością posiadanych narkotyków). Właśnie zdecydowana przewaga okoliczności łagodzących nad obciążającymi zdecydowała o wymierzeniu Ł. P. (1) kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i skutkowało przyjęciem istnienia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Co istotne, obok kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny okres 5 lat, Sąd I instancji orzekł w stosunku do Ł. P. (1) karę grzywny w łącznej wysokości 5.000,00 złotych. O łagodnym potraktowaniu w/wymienionego nie może być zatem mowy.

Nie dostrzegając uchybień w powyższym zakresie Sąd Okręgowy dostrzegł jednak takowe w zakresie braku zastosowania przez Sąd I instancji normy wynikającej z art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W myśl tego przepisu sąd nie może uchylić się od orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaniu go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia, gdy spełnione są kumulatywnie trzy przesłanki: oskarżony jest osobą uzależnioną, skazanie nastąpiło za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej, oskarżonemu wymierzono karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono.

Zdaniem Sądu odwoławczego wszystkie trzy w/wymienione przesłanki zostały w odniesieniu do Ł. P. (1) spełnione.

Po pierwsze w/wymieniony oskarżony jest osobą uzależnioną od środków odurzających. Za takim uznaniem przemawia przede wszystkim treść opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów z dnia 16 listopada 2012 roku. W opinii tej biegli nie stwierdzili u Ł. P. (1) upośledzenia umysłowego ani choroby psychicznej, rozpoznali jednak uzależnienie od marihuany. We wnioskach opinii biegli zaznaczyli, że oskarżony od około 3 lat nałogowo pali marihuanę, jednak nie uważa się za uzależnionego i z tego powodu nigdy nie leczył się odwykowo. Zdaniem autorów opinii pozostawianie Ł. P. (1) na wolności nie grozi poważnym niebezpieczeństwem dla porządku prawnego o ile podejmie on leczenie odwykowe (k. 206 – 208). Nie ulega zatem wątpliwości, że przedmiotowa opinia w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że zażywanie przez oskarżonego marihuany ma charakter nałogowy.

Po drugie spełniona została również przesłanka wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono.

W końcu stwierdzić trzeba, że skazanie Ł. P. (1) nastąpiło w związku z używaniem narkotyków. Odwołując się do poglądów wyrażonych w piśmiennictwie (M. Filar: Przestępczość związana z narkotykami w Polsce (w:) Prawo karne i proces karny wobec nowych form i technik przestępczości, red. H. Hirsch, P. Hofmański, E. Pływaczewski, C. Roxin, Białystok 1997, s. 325 – 326) należy wyróżnić trzy typy powiązań pomiędzy przestępstwem a używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej: 1. samozaopatrzeniowy – dokonanie przestępstwa w celu zdobycia narkotyków do użytku własnego lub grupy, 2. interakcyjny – popełnienie przestępstwa w wyniku oddziaływania narkotyku na organizm, 3. niesprawności – użycie narkotyku powodujące znaczny spadek lub nawet całkowity zanik zdolności osoby używającej do wykonywania określonego zawodu lub podejmowania określonych czynności, co może skutkować następstwami o przestępczym charakterze.

Zdaniem Sądu odwoławczego w przypadku Ł. P. (1) powiązanie pomiędzy przestępstwami przez niego popełnionymi, a użyciem przez niego środka odurzającego ma charakter samozaopatrzeniowy, gdyż na zachowanie oskarżonego naruszające przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wywarło wpływ uzależnienie od środków odurzających. W wyroku z dnia 7 maja 2012 roku Sąd Najwyższy wskazał, że oczywiste

jest, że używanie narkotyków musi się wiązać z ich wcześniejszym posiadaniem, nielegalne ich posiadanie jest zaś karalne i stanowi przestępstwo z art. 62 u.p.n. Możliwa jest wprawdzie sytuacja, gdy pomimo posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych przez osobę uzależnioną związek pomiędzy tego rodzaju przestępstwem a uzależnieniem będzie wątpliwy lub też nie będzie go w ogóle. Tego rodzaju wypadek wystąpi wówczas, gdy u uzależnionego sprawy zabezpieczone zostaną tego rodzaju narkotyki, jakich on sam nigdy nie zażywał (sygn. akt III KK 384/11, Lex 1223794).

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca. Podkreślić bowiem należy, że oskarżony został skazany m.in. za posiadanie wbrew przepisom ustawy znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (odpowiednio: 698,7 g. – czyn I, 1196,23 g. – czyn II), co w zestawieniu z faktem jego uzależnienia również od marihuany, pozwala na stwierdzenie, że nałóg narkotykowy miał wpływ na jego przestępcze zachowanie. Taki też wniosek płynie z analizy wyjaśnień oskarżonego, który na terminie rozprawy w dniu 20 marca 2013 roku stwierdził, że był uzależniony od marihuany we wcześniejszym okresie i „non stop” ją palił (k. 298v). W tym stanie rzeczy posiadanie przez oskarżonego środka narkotycznego w sposób oczywisty pozostaje w związku z jego uzależnieniem.

Mając zatem na uwadze, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki wymienione w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do Ł. P. (1) w ten sposób, że na podstawie w/wymienionego przepisu zobowiązał go do poddania się leczeniu w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej. Ponadto oczywiste jest, że to właśnie ten przepis a nie art. 73 § 1 k.k. winien być podstawą oddania Ł. P. (1) pod dozór kuratora sądowego, dlatego też i w tym zakresie skarżony wyrok wymagał korekty. Nie dostrzegając innych uchybień Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego w części dotyczącej oskarżonego Ł. P. (2) Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Nadto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił oskarżonego Ł. P. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji. Powyższe jest skutkiem uznania Sądu Okręgowego, iż uiszczenie kosztów sądowych przez w/wymienionego – przy uwzględnieniu jego aktualnej sytuacji osobistej (posiadanie na utrzymaniu małoletniej córki) i finansowej (k. 297), a także orzeczonych wobec niego kary grzywny (5.000,00 złotych), opłaty (800,00 złotych) i kosztów sądowych w części za pierwszą instancję (1.200,00 złotych) – byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części wstępnej.